

λέγε μου παρακαλώ
 η' άλλ' άκούμη σάν και τούτα.

**Συζήτηση και πάλι
 για του Στόλου το χάλι.**

•— "Όμως, φίλη κεφαλή,
 θέλεις τώρα να γελάσεις;
 σφες μέσα στη Βουλή
 να γρουήσης πώς μιλεί
 για τόν Στόλο της θαλάσσης.

Έκει πέρα, στραβοκάνη,
 η' ένας η' άλλος θα σέ κινή
 φλογερός άγορητής
 τάντερά σου να κρατής.

Λες πώς θέλεις να γελός
 η' όμως είσαι μπουνταλάς,
 και δέν σφες και σού ν' άκούσης τόσ' άστεία πνευματώδη
 για τόν Στόλο τόν άστειο, μόνο κάθεται σάν βρόδι.

Κι' ένώ τόσ' άστεία λέει
 για τάντεία της τά κλήη
 μηά χωρατατή, ήδον κλάσει.

Έσθ χάσεικς όλοένα
 και γυρεύεις άπό' μένα
 να σέ κάνω να γελάσης.

Γέλασε λοιπόν, μαρχάλο,
 με τών άστακών τόν Στόλο.
 Γέλασε και τώρα πάλι
 για του Ναυτικού το χάλι.

Π.— Δέν κυττάεις πώς γελός;
 •— Έχεις φάνεται μωλό,
 και γελός η' αυτά που κρίνει να γελούν οι νουνεχίς
 της άστείας έποχής.

Π.— Πές μου η' άλλα, προσφιλή,
 να γελώω από' πολύ.

•— Έγχα λέσσα η' Έγχα μόλα...
 γέλα, μοήση κοινομομάλα,
 η' άς γελάσωμε η' έμεις
 με τά πλοία της γραμμής
 και τάντεροπιλοβόλα.

Με τόν Στόλο τόν λεβέντη
 γίνεται μεγάλο γλέντι,
 και μάς βεβαιούν πολλοί
 πώς σέ τούτον τό σπαλι
 δέν γνωρίζει τόν άφέντη.

Και φωνάζουν, Άρλεκίνας,
 με τας τριχάς άρθωμένας
 πώς άνώτερος δέν είναι
 και κατώτερος κανένας.

Και φωνάζουν πώς σπαλιά
 κατά πάντα βασιλεύει,

και φωνάζουν, βρέ γαρούλα,
 πώς ό Στόλος είναι χλειτή.

Και η' αυτών ένασασίσει
 κάθε στόμα φλογερό
 πώς άδίκως έκτοπίσει
 της θαλάσσης τό νερό.

Πώς άδίκως τόπο κινεί
 σ' Ένα η' Άλλο μας λιμάνι,
 και' στό βρόντο πάνε κόποι
 και ταξείδια' στην Εύρώπη.

"Άλλοι λέν πώς χρησιμείαι' στους Ρωμηούς τούς εύτυχείς
 μόνο για τά πανηγύρια η' έκδρομάς άναψυχής.

"Άλλοι σκουτούν άουστόλος
 πώς δέν κρίνει ναύα Στόλος,
 και νομίζουν κατεπίγον
 άσθωρει και μετ' όλιγον
 άερόπλοια μεγάλα να σκαρώσουν η' έδω πέρα
 και ν' άφήσωμε τούς πόντους και να πάμε' στόν άέρα.

"Άλλοι φωνάζουν, νάνε,
 πώς κρίνει Στόλος ναύα
 για να πηγαίνη' στους Κορρούς, όταν σ' έκείνους φθάνη
 τών Γερμανών ό Κάϊζερ, ό φίλος μας ό πάνυ,
 όπου καθός γνωρίζετε, ναυμάχοι συμπολίται,
 και Νούαρχος έκτίμιος τού Στόλου, μας καλείται.

"Άλλοι πολιτικώτεροι μάς βεβαιούν, χαχόλο,
 πώς αι Δυνάμεις άπαιτούν να ζούμε δίχως Στόλο,
 η' όταν αυτό, βρέ Περωλή, τό θέλουν αι Δυνάμεις
 τι διάβολο να κάρησι.

"Έγχα μόλι η' Έγχα λέσσα...
 σήνω πλάσις Ναυτικών
 και προσάνησε την φέσα
 Τούρκων Συναγματικιών.

"Έγχα μόλι η' Έγχα λέσσα, και καθένος κόβει ράβει,
 και πολλοί' σ'τά καφρανελά
 λένα πώς ήΒρετανία
 έκμην' ύδιανόρας να μην έχωμε καράβι.

Κι' άν σαρξεται τούς Γερμανούς,
 άλλ' όμως σαρξεται η' έμας,
 τούς λίκους τούς θαλασσιούς,
 και μήτε για τας έκδρομάς,
 μήτε για λαθρεμπορία και μήτε η' άλλα λούσα
 δέν θέλει Νήη νύχωμε, Δόξα και Ναυκρατούσα.

Και της άρμάδας τών Ρωμηών κυττάζουν τρομασμένοι...
 μ' έμιας τούς κινεί λίσσα,
 η' έμαθα, Περωλέτο μου, πώς βλέπουν οι σκασιμένοι
 με τρώμο και την Κίσσα.

Δάκτυλο και για τόν Στόλο, Περωλέτο, ξενομί,
 και πρό πάντων' Αγγλικί
 λαν άπαιημικό!

Μόλις' ποίμε κάποια μοίρα πώς θα καθαρίσωμε...
 μόλις' ποίμε πώς για βάρκα θα καθαρίσωμε.

ὄχι φρονάζουν Ἀγγλογάλλοι,
 ποῦ τὸ χεῖμα σὺς σκοπάζει;
 ποῦ τὴν κλάρα μὰς τὴν κἄτε;

Κι ἔνας δακτύλος προβάλλει
 κἀθὲ τόσο, βρὲ μακιμῆση,
 σὺν ἀγγοῦρι μὰς ἴση μέση.

Μὲς ἴσ' ὅτ' ὅσο μὰς τὸ χεῖ
 τί θά γίνωμε καὶ πάλι
 μὲ τοὺς συγγεγεῖς, τοὺς φίλους,
 καὶ τοὺς ἐνεκκοὺς δακτύλους;

Ἄν εἰλεπαν οἱ δακτύλοι τοσοῦτων ἄλλοφύλων
 τότε τὸ γένος θάβλεπεε ἀντάξιον τιμῶν,
 χωρὶς ἀποκυκώματα παιγοειδῆ δακτύλων
 νὰ μένουν ἀνεξέλιπτα ἴσ' ὅσο προῦσαν ἡμῶν.

Ἄν δὲν ἤθελε δακτύλους τὸ Ρωμαῖκο καὶ γλῆσφι
 κ' ἂν τῶν Διεθνῶν Ἐλέγχων οἱ μεγάλοι τοκογλόφοι
 δὲν ἐφρόναζαν ἴσ' ὅσο κράτος-χρημάτος καὶ χρόνου φεῖδου,
 θά παρέπλεε κ' ὁ Στόλος πρὸς ἡμιῶνα πῶθων νέου
 ἔκως ἄλλοτε κ' ὁ πάλαι Λύσανδρος ἐκ τῆς Ἀβύδου
 πρὸς τὴν Λάμιακον παρέπλεε, σύμμαχον τῶν Ἀθηναίων.

Τέτοια κάμπολλοι λαλοῦν
 καὶ σαρκίζονται, γελοῦν
 μὲ τοῦ γένους τὴν ἐλπίδα
 καὶ τῶν πῶθων τὴν κρημίδα.

Ἔγα μόλα κ' ἔγα ἴεσσα,
 πᾶμε σὰ καράβια μέσα
 γὰ νὰ βροῦμε μόνο κλάρας ποῦ χορεύουν ἴσ' ὅσο σαλόγια
 φορητάμεναι μὲ γαλόγια.

Δὲν βλέπω τώρα τρίτωνος καὶ περρωτοῦς δελφίνας
 σὲ κορυφὰς ἀρρῶν,
 μὲ βλέπω μόνο μερικὸς Ναυτικῶς τῆς κοῦζίνας
 μὲ πόνους τῶν νεφρῶν.

Ἄλλο γὰ Στόλο δὲν ἀκούε παρα μόνῃ ἄστεια,
 μήτε σωματῶν καὶ ψυχῶν ἀλιμῶν εὐρωστία,
 μήτε κοιλπόνονται σὺν πρὶν κυρολητῶν ἰστία,
 μήτε σταυροὶ φεγγοβόλων καὶ νίκης ἀριστεία.

Μήτε σαρτὴ κανεὶς γιαιὸς
 καλῶν καταρθημάτων,
 ἀλλ' ἐπαίλειε σὺν φελῆς
 ἐπᾶνω τῶν κυμάτων,

καὶ σὺν ἀειοδρήνητον κ' ἔλειπον ναυαγίον
 ὅ,τι τὸ γένος θεωρεῖ οὐκ ἔστιν, ἄριστον.

Μήτε δὴναμιν καμμίαν σὺν καὶ πρῶτα δὲν σημαίνει
 τὸ θαλασσινὸ στοιγεῖο,
 κ' ἄλλο τίποτα δὲν μένει
 παρὰ μόνον τὸ λαγεῖο.

Καὶ μὰς λὲν ὄρθα κορτά,
 Περιλέτο, πᾶς γ' αὐτὰ

δὲν εὐρίσκουν ἄλλους πταίστας, παρὰ μόνον τοὺς κουτοὺς
 ποῦ πληρόνουν σὺν σκασιμένοι γὰ καράβια καὶ στρατοὺς.

Κι ἔνας κ' ἄλλος, ἀδελφεῖ μου, τὴν ἀρρώστια τοῦ τὴν ἔρει,
 μὰ κανένας δὲς λόγια θεραπείας δὲν προσφέρει.

Καὶ θὰ νομισθῆ γεγῆς
 μὲς ἴση βούβια τὴν μεγάλη
 ὄπισος τώρα χεῖρι βάλῃ
 καὶ ἴσ' ὅσο Στόλον τῆς πηλιγᾶς.

Μήτε κἂν τολμοῦν νὰ κύνουν γὰ διόρθωσι κουβέντα,
 ἴσ' ὅσοι σκαθίζονται τῆς κλίσεως καὶ τὰ προνουτοῖσι μὲντα,
 κ' ἂν ἴσ' ὅσο πῶδι σηκοῦθων κ' ὁ Σεβᾶχ θαλασσινοὶ
 καὶ μὰς βάλουν τὴν φωνή,
 τότε, Περιλέτο, βράστα
 καὶ φασέλωσε τὰ ἴσ' ὅσα.

Μόνον γ' αὐτὸν συζητήσις θὰ γίνεταί μεγάλη
 κ' ἄστεια θὰ τὸν κλαίμε,
 ἀλλὰ θὰ τὸν ἀφίνομε ἴσ' ὅσο τρωινὸ τοῦ χεῖ
 γὰ νάχωμε νὰ λέμε.

Κι ἂν θέλῃς σῶναι καὶ καλὰ πρὸς Ἑλλήνας ἐκδύμβους
 νὰ ψάλλῃς, ἀδελφεῖ μου, θαλασσινοὺς θριάμβους,
 τοῦ Μωραῖτη ψάλε τους τὴν Ὑπερκαρνεῖον,
 ποῦ θριάμβον ἀληθινὸν ἐπέτυχε καὶ σπάνιον.

Κι ὅποταν πάλιν πρὸς χαρὰν τοσοῦτων κεκνήσων
 ἐκ νέου τὴν συστήση
 καὶ συνδρομὴν ζητήσῃ,
 νὰ μὴν ἐσχίσῃ μέτοχος νὰ γίνῃς ἐκ τῶν πρῶτων.

Περὶ τοῦ Στόλου κ' ἄλλα
 μὰς ταμπουνοῦν, κεφάλια,
 μὰ συντομίας ἔσνεκ ἐγὼ καὶ τὸς δύο παρὰλείπω,
 τὰ λένε μέσα ἴση Βούλή, τὰ γράφουν καὶ σὺν τάπο.

Καρὸς ἀποκαλύψεων καὶ πάντες λαμπρινθῶμεν,
 πρὸ τῶν ἀποκαλύψεων ἄς ἀποκαλυφθῶμεν,
 καὶ πάντες τὴν δαμνὴν ἐλᾶν ἀκλήστες δοφρανθῶμεν.

Κι ἐγὼ, βρὲ Περιλέτο μου, τῶν θαλασσῶν ἡ Μοῦσα,
 σὺν κουτενῆς θαρροῦσα
 ὅτι καὶ Στόλον ἔχομεν, ποῦ καὶ τοὺς δύο πόλους
 ἴσ' ὅσο μπόρει νὰ διασχίσῃ,
 καὶ δὴο τρανῶν Ἀντάρκων τοὺς ἠνωμένους στόλους
 νὰ καταναυμαχίσῃ.

Πᾶμε ἴσ' ὅσο Παριλάμεντο, κ' ἂν δὲν ἐκαροισθῆς
 ἀπὸ τὰ γέλοια, βλάκα, σὺς νὰ κρημασθῆς
 ἀπὸ τοὺς Νεοτούρκους, ἢ πρῆς νὰ κλεισθῆς
 μὲ τὸν Χαμίτ τὸν δόλο καὶ τὸν Μπουχαγεδδίν,
 καὶ λέγε τους τάστεια τοῦ Χόντζα Ναστραδίν.

Π. — Πᾶμε λοιπὸν, μουλάρη,
 κ' ὄρεε γερὸ στηλιάρη.